

**ПРОФЕСІЙНА ОСВІТА
(за спеціалізаціями)**DOI 10.31651/2524-2660-2020-3-198-203
ORCID 0000-0002-1129-5794**АВЕТІСОВА Ірина Сергіївна,**кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри мовних та гуманітарних дисциплін,
Донецький національний медичний університет (м. Краматорськ, Україна)
e-mail: helen575575575@gmail.com

УДК 378.018.8 : 61-051] : 005.336.2(045)

**ДИДАКТИЧНА МОДЕЛЬ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ
ФАХІВЦІВ МЕДИЧНОГО ПРОФІЛЮ ШЛЯХОМ РОЗВ'ЯЗАННЯ СИТУАТИВНИХ ЗАВДАНЬ**

У статті досліджується проблема розробки дидактичної моделі формування професійної компетенції майбутніх фахівців медичного профілю шляхом розв'язання ситуативних завдань. Системний, компетентнісний та суб'єктно-діяльнісний підходи складають методологічну основу змісту й процесу професійної підготовки майбутніх фахівців на основі розв'язання ситуативних завдань. Розкривається роль кожного з підходів. Визначені чотири основних напрями вдосконалення професійної підготовки студентів медичних вишів. Описано структуру процесу формування професійної компетенції. Суб'єктами цього процесу є студенти та викладачі, які беруть участь у реалізації програми професійної підготовки фахівців. Предметом діяльності студентів у процесі професійної підготовки є стратегія й тактика власної діяльності в різноманітних ситуаціях у різних системах взаємовідносин з іншими учасниками процесу на основі засвоєних алгоритмів професійних дій та нормативних знань. Запропоноване авторське визначення поняття «професійна компетентність фахівця». Виділені та описані умови формування професійної компетенції: переорієнтація в цілепокладанні від процесуальних аспектів на кінцевий результат; надання пріоритету інтерактивним методам формування професійної компетенції майбутніх фахівців, зокрема кейс-методу, методам ігрового моделювання, проектування; поетапне застосування ситуативних завдань, спрямованих на формування професійних умінь, пов'язаних зі здатністю аналізувати ситуацію, моделювати систему професійних дій, проектувати стратегії розвитку лікувального процесу. При навчанні в конкретній ситуації в умовах іншомовної діяльності вирішувалися наступні завдання: створення умов для моделювання наочного, соціального й психологічного змісту майбутньої професійної діяльності, пов'язаною з іншомовною діяльністю; розвиток професійної компетенції студентів шляхом включення в «модель» складних завдань, що вимагають для свого вирішення комплексного вживання знань з декількох дисциплін, у тому числі з іноземної мови; формування здатності самостійно діяти та приймати адекватні рішення в різних ситуаціях іншомовного спілкування; розвиток комунікативних якостей і соціальної адаптації в іншомовному середовищі.

Ключові слова: професійна компетенція; компетентність; ситуативні завдання; професійна підготовка; умови формування професійної компетенції.

Постановка проблеми. Модернізація змісту вищої освіти в Україні безпосередньо пов'язана з інноваційними процесами в організації навчання. Сучасний освітній процес неможливий без пошуку та впровадження нових ефективних технологій та моделей навчання, які сприятимуть розвитку активної та самостійної особистості. Формування професійної компетенції майбутніх фахівців медичного профілю є актуальним тому, що реформування освіти, а також самої медичної галузі, наближення її до Європейських та світових стандартів зумовлює потребу проведення кардинальних змін, у тому числі й у системі підготовки фахівців. Саме тому необхідно, щоб професійна підготовка фахівців одночасно забезпечувала високу якість не лише фундаментальних, а й гуманітарних знань.

Проблема формування професійної компетенції студентів різних спеціальностей була об'єктом дослідження у працях як багатьох вітчизняних авторів: О.А. Бакаєвої, В.Д. Борщовецької, В.А. Бухбіндера, Є.І. Іванченка, А.Я. Личко, Є.В. Мірошниченко, С.І. Селіверстова, Н. К. Складаренка, а також у працях їх іноземних колег: F. Dubin, E. Ostanin, M. Ellis, C. Johnson, T. Hutchison, A. Waters, T. Dudley-Evans and M. Jo St. John. Незважаючи на наявні досягнення у вирішенні проблеми, питання формування професійної компетенції студентів медичного вишу залишається ще до кінця не вирішеним.

Саме поняття «компетенція» в перекладі з лат. *Competencia* – означає коло питань, в яких людина добре обізнана, має знання та досвід. Компетенції – це узагальнені способи дії, що забезпечують продуктивне виконання професійної діяльності, тобто це вимоги, що висовуються до рівня підготовки майбутніх фахівців [1].

Складовими елементами моделі формування професійної компетенції майбутніх фахівців у контексті суб'єктно-діяльнісного підходу до процесу професійної підготовки фахівців є: мета, напрямки забезпечення дієвості педагогічних умов, сукупність педагогічних умов, компоненти, критерії, показники, рівні сформованості й готовності, результат формування комунікативних умінь розв'язувати ситуативні завдання (на матеріалі дисципліни Англійська мова за професійним спрямуванням). Визначено сукупність психолого-педагогічних умов, які забезпечують технологію формування у майбутніх фахівців умінь розв'язувати ситуативні завдання.

Поняття «професійна компетентність» складається з суб'єктного досвіду, професійних умінь, особистісних якостей, які, в сукупності, забезпечують ефективність розв'язання професійних завдань. Ситуативні завдання – це різновид професійно орієнтованих завдань, що характеризується певними процесуальними ознаками, зумовленими специфічним для конкретної професійної події змістом та націлені на формування у студентів умінь оцінювати конкретну ситуацію та будувати відповідно до засвоєних у процесі навчання типових алгоритмів креативну програму професійних дій.

Мета статті. Мета статті полягає в теоретичному обґрунтуванні та практичній розробці дидактичної моделі формування професійної компетенції майбутніх фахівців медичного профілю шляхом розв'язання ситуативних завдань (на матеріалі дисципліни «Англійська мова за професійним спрямуванням»).

Виклад основного матеріалу дослідження. Методологічну основу змісту й процесу професійної підготовки фахівців на основі розв'язання ситуативних завдань, як вже визначали раніше, складають системний, компетентнісний, суб'єктно-діяльнісний підходи.

За допомогою системного підходу процес формування у студентів професійних умінь розв'язувати ситуативні завдання можна розглядати як підсистему цілісного процесу професійної підготовки фахівця. Маючи свою внутрішню структуру й компоненти, ця підсистема підготовки виявляє взаємозв'язок зі структурами, до яких вона входить. Так, успішність оволодіння вміннями розв'язувати ситуативні завдання певним чином забезпечується вивченням дисциплін навчального плану, передбачених у системі професійної підготовки фахівців медичного профілю. Зміст курсів професійно орієнтованих дисциплін передбачає формування системи теоретичних і

практичних знань, особистісно й професійно важливих для майбутнього фахівця якостей, опанування системи умінь і навичок, забезпечення умов для формування професійної компетентності фахівця, одним із показників якої і є готовність до розв'язання професійних завдань [2].

У XXI тисячолітті, якість розв'язання завдань професійної підготовки фахівців у вищих навчальних закладах, як ніколи раніше, визначається рівнем компетентності випускника. Це й зумовило звернення до компетентнісного підходу в контексті якого ми і розглядаємо готовність розв'язувати ситуативні завдання. Зазначимо, що введення компетентнісного підходу до нормативного та практичного складника освіти, на думку А. В. Хуторського [3], дозволяє вирішити проблеми, коли студенти можуть міцно оволодіти системою теоретичних знань, але відчують значні труднощі в діяльності, що потребує використання цих знань для розв'язання конкретних завдань або вирішення проблемних ситуацій [4].

Компетентнісний підхід має особливу важливість у процесі професійної підготовки фахівців, тому що забезпечує змістовні й технологічні складові особистісного та професійного зростання.

Крім того, компетентнісний і системний підходи, виступаючи в тісному взаємозв'язку, задають цілий ряд параметрів дослідження проблеми формування умінь розв'язувати ситуативні завдання в контексті забезпечення цілісної готовності до професійної діяльності.

Особливого значення останнім часом у освіті в цілому і, зокрема в медичній освіті, набуває суб'єктно-діяльнісний підхід. Обидва його компоненти нерозривно пов'язані між собою, тому що особистість виступає суб'єктом діяльності, що, у свою чергу, поряд з дією інших факторів визначає особистісний розвиток її як суб'єкта.

Вищою цінністю освіти виступає людина, а вищі цілі й зміст освіти пов'язується з її розвитком, соціально-педагогічним захистом, підтримкою індивідуальності, ненасильницьким культурним вихованням, створенням умов для творчої самореалізації особистості. Все це актуально і для підготовки майбутнього фахівця в системі вищої медичної освіти.

Забезпечення суб'єктності майбутнього фахівця в навчально-виховному процесі вищого медичного навчального закладу вимагає персоналізації професійної підготовки, яка орієнтована на формування в студента розуміння цінності власного досвіду професійного зростання, вміння усвідомлювати й відстоювати свою власну позицію, виявляти відповідальне ставлення

до своєї справи. Персоналізація професійної підготовки передбачає врахування того факту, що сприймання інформації, в тому числі і професійної, забезпечується індивідуальним світобаченням студента, його суб'єктивним досвідом. Зміст суб'єктивного досвіду може бути представлено трьома взаємозалежними між собою елементами:

- когнітивним компонентом, що включає в себе уявлення, поняття та ін.;
- процесуальним (технологічним) компонентом, до структури якого входять операції, прийоми, правила виконання дій (розумових і практичних);
- аксіологічним (ціннісним) компонентом, що характеризується особистісними смислами, цінностями, настановами.

Суб'єктивно-діяльнісний підхід є визначальним, адже розв'язання ситуативних завдань професійного змісту вимагає не лише алгоритмізованої діяльності, а виявлення суб'єктивної позиції фахівця. Реалізація суб'єктивно-діяльнісного підходу забезпечується низкою факторів, серед яких: проблематизація змісту навчальних занять; свідоме цілепокладання й планування студентами поступовості реалізації власної програми професійного зростання; застосуванням інтерактивних технологій підготовки.

Діяльнісний компонент виявляється й у тому, що зміст деонтологічної підготовки педагога розглядається не тільки як сукупність знань, визначених системно, повних і достатніх для розвитку готовності до здійснення нормативної поведінки в галузі професійної діяльності, а також рефлексія якості вирішення й їх варіантів, створює для майбутніх фахівців умови реалізації вольового вибору (особистісних смислів, позицій, засобів, стилю поведінки) в різних ситуаціях професійної діяльності (О. Леонт'єв [5], А. Петровський, С. Рубінштейн [6]).

Активні методи навчання дозволяють студенту не тільки виговоритися, а й усвідомити власну позицію та обмеженість власної думки, що сприяє природному прагненню до її збагачення. С. Рубінштейн переконаний в тому, що професійні якості особистості, як і сама особистість формуються в активній діяльності, коли знання, вміння та навички не лише проявляються в діяльності, але й формуються в ній [6]. О. Леонт'єв розділяє точку зору С. Рубінштейна і вважає, що діяльність зумовлює зміни в психологічних процесах особистості на зазначеній стадії розвитку [5]. Це в свою чергу спрямовує процес навчання на організацію й залучення студентів до різних видів навчальної діяльності,

які відповідають специфіці фахової підготовки, її змісту, формам та методам.

Діяльність особистості саме й є тим механізмом, який дозволяє перетворити сукупність зовнішніх впливів у власні, що сприяє розвитку самої особистості. Ось чому особливого значення набуває врахування мотивації особистості, без вчинення якої її розвиток буде стихійним і неповним.

Таким чином, методологічними підходами до формування професійних умінь розв'язувати ситуативні завдання в контексті підготовки майбутніх фахівців були системний, компетентнісний, суб'єктивно-діяльнісний підходи. Більш детальна характеристика використання яких стосовно до дослідження представлена в процесі розв'язання його конкретних завдань.

У дослідженні визначаємо такі напрями вдосконалення професійної підготовки майбутніх фахівців медичного профілю.

Перший напрям визначається загальносистемними функціями медичної освіти, які полягають у створенні навчального середовища, сприятливого для набуття студентами суб'єктивного досвіду розв'язання різних за типами професійних завдань, зокрема ситуативних, формування комунікативних та корпоративних навичок, тобто такого середовища, яке дозволяє на більш високому організаційному рівні формувати творчо-професійну спрямованість на майбутню діяльність.

Другий напрям спрямований на динаміку інформаційно-діяльнісного процесу в бік поширення професійно орієнтованого боку, збагачення змісту навчальних дисциплін елементами професійної дійсності майбутнього лікаря.

Третій напрям характеризується професійно-творчою спрямованістю змісту практико-орієнтованих навчальних дисциплін на формування його професійної компетентності.

Четвертий, основний, напрям пов'язаний з упровадженням соціального курсу з навчання студентів розв'язанню як типових ситуативних професійних завдань, так і формування вмінь і навичок дій при розв'язанні нестандартних ситуацій професійної діяльності, розвитку вміння здійснювати рефлексію власних професійних дій.

Для уточнення педагогічних аспектів розуміння поняття «ситуація» викликає інтерес семантичне значення терміну. Ситуація може розглядатися як «сукупність обставин, умов, які утворюють ті чи інші відносини, обстановку або положення» [7, с. 195]. Близьким за значенням є трактування ситуації як «сукупності зовнішніх відносно суб'єкта умов, внаслідок яких

створюються обставини, що змушують його проявляти відповідну активність» [8, с. 325].

Класичні уявлення про ситуацію як педагогічний феномен досліджували В. Ільїн, В. Шадриков, С. Тохтабєв тощо. При цьому позиція В. Ільїна вважається відправною. Він розуміє ситуацію як частину навчально-виховного процесу, яка стимулює різносторонню діяльність учнів. У створенні ситуації він бачить спосіб інтеграції навчання з широкими соціальними процесами та визначає її як одиницю аналізу способу життя людини.

Зазначимо, що процес формування в майбутніх фахівців професійної компетентності, одним із проявів якої є вміння розв'язувати ситуативні завдання, має свою структуру. Суб'єктами цього процесу є студенти та викладачі, які беруть участь у реалізації програми професійної підготовки фахівців медичного профілю [9]. Важливо, щоб не лише викладач, як це традиційно буває, а в першу чергу сам студент свідомо здійснював цілепокладання у своїй навчальній діяльності (в умовах навчальних курсів, семінарів, спецкурсів, у період практики), тобто чітко уявляв, які елементи професійної підготовки забезпечують формування професійно значимих знань, умінь і якостей. Численні психологічні дослідження переконливо доводять, що без суб'єктної активності, усвідомленої відповідальності студента як майбутнього фахівця неможливо сформувати професійну компетентність фахівця будь-якої галузі.

Предметом діяльності студентів у процесі професійної підготовки є стратегія й тактика власної діяльності в різноманітних ситуаціях (вибору, ризику, конфлікту) в різних системах взаємовідносин з іншими учасниками процесу на основі засвоєних алгоритмів професійних дій, нормативних знань тощо. Звідси витікає глобальна мета професійної підготовки фахівців різноманітних галузей забезпечити високий рівень професійної компетентності, що певною мірою виявляється також і в умінні розв'язувати різні типи ситуативних завдань.

Реалізація системного підходу забезпечує цілісне функціонування системи професійної підготовки майбутніх фахівців, що об'єднує вихідні компоненти в межах навчальної діяльності: цілепокладання, мотивацію, вирішення навчальних та професійно орієнтованих завдань, способи дій, контроль і самоконтроль з боку студентів і викладачів за рівнем сформованості вмінь розв'язувати ситуативні завдання. Від узгодженості та взаємодії всіх елементів системи, зв'язків між ними залежить кінцевий

результат. Системоутворюючим чинником означеної системи підготовки майбутніх фахівців до розв'язання професійних завдань виступають віддалені та найближчі цілі навчання, які на кожному з етапів набувають свого значення [10]. Саме мета додає єдину спрямованість усім компонентам процесу підготовки і вже цим поєднує їх.

Спираючись на дослідження вчених, які займалися проблемою визначення компетентності, в дослідженні приймаємо таке визначення: *професійна компетентність фахівця* – це інтегроване особистісне утворення, що складається з суб'єктного досвіду, знань, професійних умінь, особистих якостей, які в сукупності забезпечують ефективність розв'язання професійних завдань. Важливим показником рівня сформованості професійної компетентності є готовність до розв'язання ситуативних і стратегічних завдань у різноманітних ситуаціях професійної діяльності.

Серед умов формування професійної компетентності майбутні фахівців засобами системного підходу ми виділяємо такі: *переорієнтація* в цілепокладанні від процесуальних аспектів на кінцевий результат; *надання пріоритету* інтерактивним методам формування професійної компетентності майбутніх фахівців, зокрема кейс-методу, методам ігрового моделювання, проектування; *поетапне застосування* ситуативних завдань, спрямованих на формування професійних умінь, пов'язаних зі здатністю аналізувати ситуацію, моделювати систему професійних дій, проектувати стратегії розвитку лікувального процесу. Найефективніше й комплексно досягалася мета з формування професійно важливих якостей фахівця. При навчанні в конкретній ситуації в умовах іншомовної діяльності вирішувалися наступні завдання:

Створення умов для моделювання наочного, соціального та психологічного змісту майбутньої праці лікаря, пов'язаною з іншомовною діяльністю;

Розвиток професійної компетентності студентів шляхом включення в «модель» складних завдань, що вимагають для свого вирішення комплексного вживання знань з декількох дисциплін, у тому числі з іноземної мови;

Формування здатності самостійно діяти й приймати адекватні рішення в різні ситуаціях іншомовного спілкування;

Розвиток комунікативних якостей і соціальної адаптації в іншомовному середовищі;

Формування у студентів професійних умінь у майбутній галузі пов'язане в першу чергу не з матеріально-предметним, а з

інтелектуальною діяльністю, що обумовлює необхідність розробки ідеальних (нематеріальних) засобів навчання розв'язанню професійно орієнтованих завдань. Серед ідеальних засобів науковці виокремлюють «засоби знань» (репрезентують декларативні знання) й «операційні засоби» (репрезентують процедурні знання). Серед останніх можна виокремити ті, які можливо використовувати в процесі професійної підготовки лікаря, інтелектуальні карти, опорні логіко-графічні схеми, структурно-функціональні моделі, покрокові карти дій тощо, тобто ті, які давали змогу поетапно формувати у студентів розумові дії.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Підсумовуючи викладене, зазначимо що аналіз досліджуваної проблеми виявив наступне. По-перше, результати аналізу наукових досліджень засвідчили, що в процесі професійної підготовки майбутніх фахівців медичного профілю приділяється недостатньо уваги формуванню професійних умінь розв'язувати ситуативні завдання, що не дозволяє здійснювати ефективну підготовку фахівців до майбутньої професійної діяльності. По-друге, аналіз теоретичних засад професійної підготовки майбутніх фахівців медичної галузі підтвердив наше припущення, що означений процес являє собою інтегративну систему, яка поєднує відносно самостійні, але взаємозалежні та взаємозумовлені системи підготовки. Перспективи подальшого вивчення потребують питання, пов'язані з вдосконаленням програм та навчальних посібників.

Список бібліографічних посилань

1. Зимняя И.А. Компетентный подход. Каково его место в системе современных подходов к проблемам образования? (теоретико-методологический аспект). *Высшее образование сегодня: реформы, нововведения, опыт*, 2006. 8. С. 20–26.

2. Hutchinson T., Waters A. English for specific purposes: A learning centered approach. Cambridge, 1987. 390 p.
3. Хуторской А.В. Современная дидактика: учебное пособие. 2-е издание, переработанное. М.: Высшая школа, 2007. 639 с.
4. Спириин А.Ф. Теория и технология решения педагогических задач (развивающееся профессионально-педагогическое обучение и самообразование). Под редакцией П.И. Пидкасистого. М.: Издательство «Российское педагогическое агентство», 1997. 174 с.
5. Леонтьев А.Н. Деятельность. Сознание. Личность. Изд. 2-е. М.: Политиздат, 1977. 304 с.
6. Рубинштейн С.Л. Проблемы общей психологии. М.: Педагогика, 1973. 424 с.
7. Толковый словарь русского языка. Под ред. С.И. Ожегова. М.: Оникс, 2008. 736 с.
8. Психологическая энциклопедия. Под ред. Степанова О.М. Киев: Академвидав, 2006. 424 с.
9. Dubin F., Obstain E. Course design: Developing programs and materials for language learning. Cambridge university press, 1991. 194 p.
10. Шалашова М.М. Комплексная оценка компетентности будущих педагогов. *Педагогика*, 2008. №7. С. 54–59.

References

1. Zimnyaya, I.A. (2006). Competence approach. What is its place in the system of the modern approaches to the educational problems? (theoretical and methodological aspect). *Higher Education Today: Reforms, Innovations, Experience*, 8: 20-26.
2. Hutchinson, T., Waters, A. (1987). English for specific purposes: A learning centered approach. Cambridge: Cambridge University Press. 390 p.
3. Khutorskoy, A.V. (2007). Contemporary didactics. Moscow: High school. 639 p.
4. Spirin, L.F. (1997). Theory and practice of pedagogical tasks solution (developmental professional pedagogical training and self-education). In P.I. Pidkasytyi (Ed.). Moscow: Russian pedagogical agency. 174 p.
5. Leontyev, A.N. (1977). Activity. Consciousness. Personality. 2nd edition. Moscow: Politizdat. 304 p.
6. Rubinsteyn, S.L. (1973). Problems of general psychology. Moscow: Pedagogy. 424 p.
7. Explanatory dictionary of Russian language (2008). In S.I. Ozhegov (Ed.). Moscow: Onics. 736 p.
8. Psychologica encyclopaedia (2006). In O.M. Stepanov (Ed.). Kyiv: Academics publishing.
9. Dubin, F., Obstain E. (1991) Course design: Developing programs and materials for language learning. Cambridge university press. 194 p.
10. Shalashova, M.M. (2008). Complex estimation of the competence of the future teachers. *Pedagogy*, 7: 54–59.

AVETISOVA Iryna

PhD in Pedagogy, associate professor of the Language and Humanities Department №1,
Donetsk National Medical University
e-mail: helen575575575@gmail.com

DIDACTIC MODEL OF PROFESSIONAL COMPETENCE FORMATION OF THE FUTURE MEDICAL SPECIALISTS BY MEANS OF SITUATIONAL TASKS SOLUTION

Summary. Introduction. Formation of professional competence of future medical professionals is relevant because the reformation of education and medicine, bringing them closer to the European and world standards, requiring radical changes, including the system of training.

Analysis of publications. The problem of formation of professional competence of students of different specialties was the object of research in the works of many native authors: Bakaeva O.A., Borshchovetskaya V.D., Buchbinder V.A., Ivanchenko E.I., Lychko L.Ya., Miroshnichenko Ye. V., Seliverstov S.I., Sklyarenko N.K., as well as in the works of their foreign colleagues: Dubin F., Ostanin E., Ellis M., Johnson C., Hutchison T., Waters A., T. Dudley-Evans and M. Jo St. John.

Purpose. The purpose of the article is to substantiate theoretically and to develop practically a didactic model of forming the professional competence of future medical professionals by solving situational problems (on the material of the discipline "English for Professional Purposes").

Results. Systemic, competence and subject-activity approaches form the methodological basis of the content and process of training of future specialists based on the solution of situational tasks. The role of each approach is revealed. Four main directions of improving the professional training of students of medical universities are identified. The structure of the process of formation of professional competence is described. The subjects of this process are the students and teachers who take part in the implementation of the professional training program.

The subject of students' activities in the process of training is the strategy and tactics of their own activities in various situations in different systems of relationships with other participants in the process based on the learned algorithms of professional actions and normative knowledge.

Originality. The author's definition of the term "professional competence of a specialist" is proposed. The conditions for the formation of professional competence are considered and described: reorientation in determining the goal from the procedural aspects to the final result; the priority of interactive methods for the formation of professional competence of future specialists, namely, case method, methods of game modeling and design; step-by-step use of situational tasks, aimed at the formation of professional skills related to the ability to analyze the situation, to model the system of professional actions, to design strategies for the development of the work. When training in a specific situation in the conditions of foreign language activities, the following tasks were solved: creating conditions for modeling the demonstrative, social and psychological content of a future profession related to foreign language activities; development of students' professional competence by including complex tasks in the

"model" that require complex use of knowledge of several disciplines for their solution, including foreign language; formation of the ability to act independently and make adequate decisions in different situations of foreign communication; development of communicative qualities and social adaptation in a foreign language environment.

Conclusion. The results of the analysis of scientific research showed that in the process of professional training of future medical professionals insufficient attention is paid to the formation of professional skills to solve situational problems, which does not allow effective training for future professional activities. Analysis of the theoretical foundations of professional training of future medical professionals confirmed our assumption that this process is an integrative system that combines relatively independent, but interdependent training systems.

Keywords: *professional competence; competence; situational tasks, professional training; conditions for professional competences forming.*

Одержано редакцією 08.07.2020
Прийнято до публікації 30.07.2020